

Liane Moriarty

Idila hipnotizatoarei

Traducere din limba engleză de Monica Vlad

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Domnica Drumea

Design copertă: Faber Studio
Foto copertă: Guliver /Getty Images/©Sheen Watkin

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Mihaela Gavriloiu

Corectură:
Irina Mușătoiu
Dușa Udrea-Boborel

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MORIARTY, LIANE

Idila hipnotizatoarei / Liane Moriarty; trad. din lb. engleză de Monica Vlad. –
București: Editura Trei, 2021
ISBN 978-606-40-0995-1

I. Vlad, Monica (trad.)
821.111

Titlul original: *The Hypnotist's Love Story*
Autor: Liane Moriarty

Copyright © 2011 by Liane Moriarty

Copyright © Editura Trei, 2021
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-0995-1

Capitolul 1

Când oamenii se gândesc la hipnoză, se gândesc la pendule care se mișcă, la „Ți se va face somn” și la voluntari care cotcodăcesc precum găinile în spectacole cu public. Așadar, nu e surprinzător faptul că mulți dintre clienții mei sunt destul de stresați când vin la mine prima oară! De fapt, nu e nimic nefiresc sau înspăimântător în legătură cu hipnoza. Sunt șanse să fi intrat deja într-o „stare de transă” în viața ta de zi cu zi. Ai mers vreodată cu mașina către o destinație cunoscută și ți-ai dat seama că nu-ți amintești de acea călătorie? Ghici ce? Ai fost într-o transă!

Din broșura „Prezentarea lui Ellen
O’Farrell, hipnoterapeută”

Nu mai fusesem hipnotizată niciodată. Nu prea credeam în asta, ca să fiu sinceră. Planul meu era să stau întinsă acolo, să mă prefac că funcționează și să încerc să nu râd.

— Majoritatea oamenilor sunt surprinși de cât de mult le place, zise hipnotizatoarea.

Era numai lapte și miere; nu era machiată și nu purta bijuterii. Pielea ei avea un aspect îngrijit, translucid, de parcă se îmbăia doar în apă de izvor. Mirosea ca acele magazine artizanale foarte scumpe pe care le găsești în orașele de provincie: a lemn de santal și levănțică.

Camera în care ne aflam era micuță, călduroasă și stranie. Construită în partea laterală a casei, arăta asemenea unui balcon închis. Covorul era vechi, de un roz-șters, însă ferestrele erau moderne: panouri de sticlă din podea până-n tavan, precum cele dintr-o curte interioară. Încăperea era inundată de lumină. Când am intrat, lumina părea să-mi vâjâie în cap, ca o briză înviorătoare, și simțeam miros de cărți vechi și de mare.

Am stat împreună, eu și hipnotizatoarea, cu fețele apropiate de ferestre. Când stăteai atât de aproape, nu puteai vedea nisipul de dedesubt, doar marea, o foaie de tablă aplatizată și lucioasă, care se întindea până la linia de un albastru-pal a orizontului.

— Mă simt de parcă sunt la timona unei ambarcațiuni, i-am spus hipnotizatoarei, care păru extrem de încântată de acest comentariu și zise, privindu-mă cu ochii ei rotunzi și strălucitori ca ai unui animator de copii, că *exact* asta simțea ea mereu.

Ne-am așezat față în față. Stăteam pe un fotoliu moale și verde de piele. Hipnotizatoarea era așezată pe un fotoliu ale cărui brațe aveau dungi roșii și crem. Între fotolii se afla o măsuță joasă de cafea pe care erau o cutie de șervețele de hârtie — probabil că unele persoane plâng; suspinând în legătură cu viețile lor trecute de țărani muritori de foame —, o carafă de apă cu gheață cu două felii perfect rotunde de lămâie plutind la suprafață, două pahare înalte de apă, un mic bol argintiu plin cu

bomboane de ciocolată învelite în staniol și o tavă plată cu biluțe colorate de sticlă.

(Am avut odată o bilă veche care îi aparținuse tatălui meu când era copil. O țineam în palmă ca să-mi aducă noroc în timpul examenelor și al interviurilor pentru slujbă. Am pierdut-o acum câțiva ani, odată cu tot norocul meu.)

Uitându-mă în jur, am observat că lumina se reflecta din ocean pe pereți: prisme orbitoare și mișcătoare. Era puțin hipnotic, de fapt. Hipnotizatoarea stătea cu mâinile împreunate în poală și cu tălpile lipite de podea. Purta balerini, dresuri negre, o fustă brodată cu motive etnice și un cardigan crem petrecut. Hippie, însă elegantă. New Age, însă clasică.

M-am gândit, ce viață frumoasă și liniștită trebuie să fie. Să stai în fiecare zi în această cameră extraordinară, scăldându-te în lumina aceasta mișcătoare. Fără e-mailuri care să-ți umple ecranul calculatorului. Fără apeluri telefonice furioase care să-ți umple creierii. Fără întâlniri sau tabele.

Îi puteam simți fericirea. Iradia din ea, dulceagă, precum un parfum ieftin; nu că ea s-ar fi dat vreodată cu un parfum ieftin.

Am simțit gustul acru al invidiei în gură și am luat o bomboană de ciocolată ca să-l alung.

— Oh, bine, voi lua și eu una, zise hipnotizatoarea, despachetând bomboana, cu o voioșie caldă și feminină, de parcă am fi fost prietene vechi.

Era genul acesta de fată. Probabil că avea un întreg cerc de prietene amuzante, încurajatoare și încântătoare, genul de fete care se îmbrățișează când se văd, pierd împreună nopțile să urmărească pe DVD serialul *Totul*

despre sex și au conversații telefonice lungi și gălăgioase despre bărbați.

Deschise un carnețel în poală și vorbi cu gura adorabil de plină de ciocolată:

— Acum, înainte de orice, îți voi pune câteva întrebări. O, Doamne, n-ar fi trebuit să aleg din cele caramelizate. Sunt greu de mestecat.

Nu mă așteptasem la atâtea întrebări.

Am răspuns sincer în cea mai mare parte. Erau destul de inofensive. Puțin cam ridicole chiar.

Cu ce te ocupi? Ce faci ca să te relaxezi? Care e felul tău preferat de mâncare?

În cele din urmă, hipnotizatoarea se lăsă pe spate în fotoliu, zâmbi și zise:

— Și spune-mi, de ce ești astăzi aici?

Bineînțeles, răspunsul meu la această întrebare n-a fost sută la sută sincer.

*

— Trebuie să-ți spun ceva, zise el.

Așezase cuțitul și furculița de-o parte și de alta a farfuriei, iar acum stătea drept, cu umerii trași în spate de parcă era în cele din urmă pregătit să înfrunte furtuna. Părea temător și ușor rușinat.

Ellen, care zâmbea, simți numaidecât cum o crampă dureroasă îi strânge stomacul. (O parte din mintea ei înregistrează asta: felul în care trupul ei răspunse primul. Conexiunea minte–trup–spirit în acțiune. Atât de fascinant.)

Zâmbetul fericit și liber îi rămase în mod stupid înghețat pe chip.

Avea treizeci și cinci de ani. Știa ce însemna asta. Bărbatul acesta drăguț — acest topograf liber-profesionist care locuia la periferie, acest tată singur căruia îi plăcea să meargă cu cortul, căruia îi plăceau cricketul și muzica country — era pe cale să spună ceva ce avea să amâne savurarea farfuriei cu barramundi¹ în sos de vin alb. Era pe cale să-i spună ceva care avea să-i strice ziua și fusese o zi minunată, iar barramundi era, într-adevăr, foarte bun.

Puse cu părere de rău furculița jos.

— Ce este? întrebă cu tonul ei plăcut și curios și fiecare mușchi al trupului i se încordă de parcă se pregătea să primească o lovitură.

S-ar descurca. N-ar fi sfârșitul lumii. Erau doar la a patra întâlnire. Nu investise atât de mult. Abia dacă-l cunoștea pe acest bărbat. Pentru numele lui Dumnezeu, lui îi plăcea muzica country. Lucrul ăsta ar fi trebuit să fie un avertisment încă de la început. Da, ea se complăcuse în niște reverii pline de speranță, în timp ce se îmbăia în seara asta, însă era o capcană frecventă în privința întâlnirilor. Trecuse deja peste asta, se ocupa de recuperarea ei. Până miercuri își va reveni. Până joi, cel târziu. Slavă Domnului că nu se culcase cu el!

Nu putea controla ce era pe cale să se întâmple, doar felul în care răspundea ea la ce se întâmpla.

O clipă, o văzu pe maică-sa cu ochii ridicați către cer. *Ellen, spune-mi, draga mea, tu chiar crezi această prostie motivațională superficială pe care o lași să încolțească?*

O credea, de fapt. Din toată inima. (Maică-sa se scuzase ulterior pentru comentariul său. „E posibil să fi

¹ Specie de pești. (N.t.)

folosit un ton condescendent“, spusese ea, iar Ellen se prefăcuse șocată.)

— De fapt, mă poți scuza un minut?

El se ridică în picioare și șervetul îi alunecă pe podea. Îl luă de jos, roșu la față, și-l așează cu grijă pe masă, lângă farfurie.

Ea înălță privirea spre el.

— Trebuie să..., zise bărbatul și arătă spre partea din spate a restaurantului.

— E în regulă, spuse ea pe un ton liniștitor.

— Acolo, în partea stângă, domnule.

Un chelner arătă discret în direcția toaletelor.

Ea îl privi îndepărtându-se.

Patrick Scott.

Oricum nu-i prea plăcea numele Patrick. Era genul de nume de papă-lapte. Ți-ai putea închipui că pe stilistul tău l-ar chema Patrick. De asemenea, se pare că prietenii lui îi spuneau „Scottie“, lucru care era... ei bine, absolut acceptabil pentru un australian.

Dacă el i-ar pune capăt ar dura fără îndoială. O înțepătură mică, însă adâncă. Nu era nimic incredibil de nemaipomenit în legătură cu Patrick Scott. Avea un chip plăcut obișnuit (alungit, slab, cu un ușor început de chelie), un trup obișnuit (înălțime medie, umeri destul de lați, însă lați natural, nu genul uită-te-la-mine-eu-merg-la-sală), o slujbă obișnuită, o viață obișnuită. Era pur și simplu incredibil cât de confortabil se simțise cu el, aproape imediat, la câteva minute după ce se întâlniseră prima dată în acea cafenea stânjenitor de goală. Ea sugerase acea cafenea și fusese îngrozită să o găsească pustie, practic, astfel încât vocile lor, emoționate din cauză că era prima lor întâlnire, păreau prea zgomotoase, iar cele trei chelnerițe

adolescente plictisite stăteau acolo neavând altceva mai bun de făcut decât să tragă cu urechea la conversația lor afectată. Își așteptau cappuccinoul, iar el se juca absent cu un pachetel de zahăr, răsucindu-l și lovindu-l de masă, în momentul în care ochii li se întâlneau și își zâmbiră în recunoașterea reciprocă a grozăviei întregii situații și, dintr-odată, Ellen simțise cum toată tensiunea din trup îi dispare, de parcă i se administrase un analgezic puternic. Avea impresia că îl cunoștea deja, ca și cum l-ar fi știut de ani de zile. Dacă ar fi crezut într-o viață anterioară (și *nu* că n-ar fi crezut, în meseria ei văzuse de toate, mintea îi era deschisă la tot felul de posibilități bizare), atunci ar fi spus că era posibil să se fi cunoscut înainte.

Simțise genul acela de căldură imediată de multe ori în compania femeilor — oh, era vedeta prieteniei feminine —, însă niciodată cu un bărbat.

Deci, da, abia îl cunoștea pe acest topograf amabil pe nume Patrick Scott, însă ar dura dacă s-ar despărți de ea. Probabil mai mult decât o mică înțepătură.

Se gândi la sutele, poate miile de povești de respingere pe care le auzise de la clienții ei de-a lungul anilor. „Am pregătit o cină cu trei feluri de mâncare pentru treisprezece dintre rudele *lui* și, în timp ce spălam vasele, m-a anunțat că nu mă mai iubește.” „Am avut o vacanță fantastică în Fiji și, în drum spre casă, în timp ce bem șampanie, ea îmi spune că se mută! Șampanie — de parcă am sărbători ceva!”

O, suferința brută care încă le brăzda chipurile, chiar și atunci când descriau ceva care se întâmplase cu ani în urmă. Respingerea de către un iubit sau de către un potențial iubit era atât de cruntă pentru Copilul Interior! Teamă de abandon, amintirile rănilor trecute,

sentimentele de inferioritate și de ură de sine, toate ieșeau la suprafață într-un torent nestăvilit de sentimente.

Ea încerca să privească obiectiv situația în care se afla, ca pe un studiu de caz, în speranța că ar putea rămâne detașată. Nu funcționa.

Bineînțeles, era posibil ca acea panică să fie inutilă. Era posibil ca Patrick să nu se pregătească deloc să-i dea papucii. Nimic nu sugerase asta, iar ea se pricepea să-i citească pe oameni. Din asta își câștiga pâinea, la urma urmelor. Patrick îi spusese că arată „nemaipomenit“ când ea îi deschisese ușa în seara aceea, cu o expresie atât de încântată pe chip, de parcă tocmai primise un cadou; și nu era deloc genul mios și șarmant, care făcea automat complimentele pe care voiau să le audă femeile. În timpul cinei existaseră multe contacte vizuale între ei, unele dintre ele putând fi calificate drept „insistente“. Pe tot parcursul mesei, observase că el se apleca spre ea (cu toate că, probabil, era puțin surd — era surprinzător câți bărbați erau un pic surzi; știa asta atât în urma întâlnirilor, cât și din meseria ei).

Simțise că limbajul lor corporal și ritmul respirațiilor lor se sincronizau și nu din cauză că îl influența, cel puțin nu deliberat, așa cum ar fi făcut-o cu un client.

Nu fuseseră pauze stânjenitoare sau momente neplăcute. El fusese interesat, în mod respectuos, de hipnoterapie. Nu spusese: „Arată-mi! Fă-mă să cotcodăcesc ca o găină!“ Nu rânjise sau, mai rău, nu adoptase un ton ușor condescendent și nu spusese că nu era atras de „medicina alternativă“. Nu spusese: „Deci, e nevoie de ceva *pregătire* pentru asta?“ sau „Se câștigă *bani* din asta?“ Nu păruse speriat. Unii bărbați cu care ieșise păruseră înfricoșați în mod sincer că era posibil să-i hipnotizeze fără știrea lor. El păruse doar curios.

De asemenea, în urmă cu câteva minute, el îi arătase fotografii cu fiul său! Cu fiul său adorabil, blond, slăbuț și micuț, în vârstă de opt ani, pe skateboard, cântând la trombon în fanfara școlii sau pescuind împreună cu tatăl său. Cu siguranță nu i-ar fi arătat acele fotografii dacă hotărâse deja că relația lor n-avea să meargă.

Doar dacă nu cumva se decisese brusc. Acum, că se gândea, fusese nefiresc de neașteptat felul în care pusese cuțitul și furculița jos pentru a face anunțul, privind peste umărul ei, ca și cum tocmai zărise în depărtare un crâmpei al unui viitor diferit. Ea rămăsese în mijlocul propoziției, pentru numele lui Dumnezeu! (Îi spunea o poveste despre un pacient obsedat de Jennifer Lopez. De fapt, de John Travolta, însă ea mereu schimba detaliile din motive de confidențialitate. Și povestea părea mai amuzantă dacă era vorba de Jennifer Lopez.)

Păruse atât de trist! Chiar dacă n-avea de gând să-i dea papucii, cu siguranță era pe cale să-i spună ceva inacceptabil sau neplăcut.

Probabil o mințise în legătură cu faptul că era văduv: era, de fapt, căsătorit și locuia cu soția, deși dormeau în camere separate.

Sau nu era topograf; era mafiot. Acum va veni FBI-ul la ea și va insista să poarte microfon. Trupul ei nu va mai fi niciodată găsit. (Urmărise întreaga serie din *Clanul Soprano* pe DVD, vara trecută.) Sau poate că el avea o boală în fază terminală. Lucrul acesta ar fi îngrozitor, însă cel puțin n-ar răni-o personal.

Orice ar fi fost, era foarte sigură că acel sentiment luminos pe care îl trăise toată ziua era gata să dispară.

Luă o gură de vin și ridică privirea ca să vadă dacă Patrick se întorcea de la toaletă. Nu. Dumnezeuule, îi lua

ceva! Oare își dăduse cu apă pe față, iar acum stătea în fața oglinzii privind-se în ochi, cu mâinile încleștate de chiuvetă și respirând cu dificultate?

Fugea de lege.

Respirația ei începea să devină ușor sacadată.

Prea multă imaginație îi face rău: comentariul doamnei Pascoe pe foaia ei matricolă din clasa a șaptea.

Se uita în jur. Ceilalți clienți ai restaurantului erau toți implicați în propriile lor conversații, tacâmurile zornăind ușor când se atingeau de farfurii, ici și colo un izbucnit într-un râs nu-prea-gălăgios. Nimeni nu se uita la femeia cu un scaun gol în fața ei.

Era timpul? Era chiar necesar? Da.

Se îndreptă în scaun și își așeză palmele pe coapse. Închise ochii și trase aer pe nări, dându-l afară pe gură. Cu fiecare răsuflare își imagina că trupul îi e umplut de o puternică lumină aurie. Lumina îi dădea energie și vigoare. Lumina îi umplea picioarele, gambele, stomacul, brațele și în cele din urmă, *vâj*, i se rotea în jurul capului, astfel încât tot ce vedea era o lumină aurie, ca și cum ar fi privit direct înspre un apus de soare și, pentru o clipă, se simți de parcă plutea la câțiva centimetri deasupra scaunului.

Va fi bine. Orice îmi va spune nu-mi va atinge esența. Voi face față. Până număr la trei. Unu... doi...

Deschise ochii, înviorată și cu forțe noi. Privi în jur. Nimeni nu se uita la ea. Bineînțeles, știa că nu levitase de-adevăratelea deasupra scaunului, strălucind ca un bec, însă uneori senzațiile erau atât de reale, încât nu-i venea să creadă că nu se manifestaseră și fizic.

Autohipnoza era un instrument minunat. Își putea da seama mereu când un elev sau un client reușea să

o practice. Erau copleșiți de ce anume puteau dobândi mințile lor. Prima oară când i se întâmplase să aibă senzația de levitare fusese de parcă descoperise că poate zbura. Ar eradica problema drogurilor dacă i-ar putea învăța pur și simplu pe adolescenți autohipnoza.

Patrick tot nu se întorsese. Se uită la porția de mâncare din fața ei. N-avea rost s-o lase să se irosească. Un chelner care trecu în liniște pe lângă ea se opri și îi reumplu paharul cu vin. Bun vin, bun pește. Păcat că n-avea o carte.

Se gândi la cum decursese ziua ei.

Până în momentul în care Patrick pusese cuțitul și furculița jos, fusese perfectă. Chiar desăvârșită.

Dormise profund și fără vise în ritmul ploii de pe acoperiș și se trezise târziu cu soarele care-i cădea direct pe față. Primul lucru pe care-l văzuse când deschisese ochii fusese creanga pe care o atârnase în tavan ca un memento al Sutrei Budiste pentru Atenția Conștientă. Apoi inspirase și expirase ușor, de trei ori, în timp ce-și păstrase „un mic zâmbet“.

(Își dorea să nu-i fi pomenit de această practică bunei sale prietene Julia, care-i ceruse lui Ellen să-i arate „micul ei zâmbet“. Când în cele din urmă Ellen se conformase, după îndelungi rugăminți, Julia se prăpădise de râs vreo zece minute.)

După ce se dăduse jos din pat, descoperise că geamurile erau înghețate la atingere, însă noua centrală pe gaz pe care o instalaseră bunicii ei (datorită biletului de loterie câștigător al surorii bunicii!) înainte să moară transformase casa într-un cocon confortabil. Mâncase terci de ovăz cu zahăr brun la micul dejun, în timp ce asculta știrile postului ABC, care fuseseră optimiste și

ambigue. Recenta pandemie de gripă nu era, probabil, deloc o pandemie. (Mama ei, care era medic generalist, spusese tot timpul că nu era cazul.) Un copilăș dispărut fusese găsit teafăr și nevătămat. Cea mai recentă reglare de conturi era, probabil, doar o dispută familială. Cel mai recent scandal politic se stinsese. Traficul se desfășura normal. Vânturile aveau să bată de la sud la vest și aveau să fie slabe. Pentru prima oară, lumea părea extrem de ușor de controlat.

După micul dejun, se înfolfolise ca să facă o plimbare de-a lungul plajei și se întorsese binedispusă, răvășită de vânt și lingându-și sarea de pe buze.

Avusese patru programări în acea zi. Ultima ședință fusese cu un bărbat care avea nevoie de ajutor pentru a-și depăși fobia de zbor ca să-și ducă soția în Franța cu ocazia aniversării a 40 de ani de căsnicie. Când plecase, bărbatul îi strânsese mâna viguros și îi promisese să-i trimită o carte poștală din Paris. Avusese și două cliente noi și ei îi plăcea mereu să aibă clienți noi. Una era o femeie care suferea de o durere chinuitoare și inexplicabilă la picior de patru ani și fusese la nenumărați doctori, psihoterapeuți și chiropracticieni, care fuseseră toți bulversați. Cealaltă era o femeie care îi promisese logodnicului ei că va renunța la fumat până la nunta lor. Amândouă ședințele decurseseră bine.

Ultima ei ședință fusese cu o clientă care, probabil, nu urma să fie una dintre poveștile ei de succes. Avea dificultăți în a identifica ce voia cu adevărat Mary-Beth să obțină prin hipnoterapie, însă refuza să se adreseze altcuiva și insista că voia să continue tratamentul. Ellen hotărâse să nu încerce nimic prea complicat astăzi și îi făcuse doar o ședință simplă de relaxare. O numea „masajul sufletului”.

După aceea Mary-Beth zisese că sufletul ei se simțea exact la fel, mulțumesc; dar așa era Mary-Beth.

După ce clienta își luase tălpășița, Ellen făcuse curat în casă, având grijă să lase câteva lucruri aruncate pe ici, pe colo, astfel încât să nu pară că făcuse curățenie, ci că așa era de ordonată de obicei. Se gândise să dea jos unele dintre citatele budiste expuse peste tot prin casă pe post-it-uri de culoare mov-deschis. Fostul ei iubit, Jon, obișnuia să facă mișto de ele — stând în fața frigiderului și prostindu-se când le citea. Însă a-și ascunde sinele adevărat nu era un mod potrivit de a începe o eventuală nouă relație, nu-i așa?

De asemenea, făcuse patul și schimbase lenjeria cu cele mai foșnitoare și mai drăguțe așternuturi. Era, probabil, timpul să se culce cu el. O, da, era puțin cam detașat, însă așa e atunci când te vezi cu cineva când ai peste treizeci de ani. Nu mai era vorba de inimioare și floricele. Nu aveau șaisprezece ani. Nu erau religioși. Se întâlniseră pe internet: pe un site de întâlniri. Deci fusese totul foarte clar de la bun început. Amândoi căutau o relație pe termen lung. Bifaseră căsuțele corespunzătoare care indicau acest lucru.

Se sărutaseră de câteva ori (destul de bine), iar acum era momentul să facă sex. Era abstinentă de aproape un an de zile și lui Ellen îi plăcea să facă sex. Îi surprindea pe unii bărbați care păreau să-și creeze o imagine diafană și inocentă în legătură cu ea la început, ceea ce n-o deranja — chiar intra puțin în acest rol. Doar că nu era o imagine destul de precisă.

(Îi plăceau și filmele de groază, cafeaua și friptura gătită în sânge. Multe persoane erau convinse că era vegetariană — că, de fapt, *ar trebui* să fie o vegetariană băutoare de ceaiuri din plante — mergând atât de departe

încât să-i pregătească feluri de mâncare speciale la cină, apoi să insiste că își „aminteau clar“ că spusese că nu mânca deloc carne.)

Se pregătise pe îndelete pentru seara aceasta: o baie lungă și fierbinte, cu un pahar cu vin și un CD al trupei Violent Femmes². Acordurile violente și vocile stridente erau atât de frapant de diferite de înregistrările cu sunete de relaxare pe care le pusese toată ziua, încât era ca și cum i-ar fi fost aruncată o găleată cu apă rece în cap. Trupa Violent Femmes îi amintea de anii optzeci, când era adolescentă și se simțea superîncărcată de hormoni și speranță. În momentul în care Patrick bătuse la ușă, era într-o dispoziție extraordinar de bună, dar gândul îi trecuse, de fapt, prin minte: *Probabil te îndrepti pe un drum greșit.*

Înlăturase acea idee. Iar acum... *Trebuie să-ți spun ceva.*

Puse furculița jos. Unde era bărbatul acela? Îl vedea pe unul dintre chelneri privind-o circumspect, încercând în mod evident să-și dea seama dacă ar trebui să-i acorde vreun ajutor.

Se uită la porția de mâncare pe jumătate mâncată din farfuria lui Patrick. Comandase fleică de porc. O alegere proastă, gândise ea, însă nu-l cunoștea de suficient timp pentru a-l tachina în legătură cu asta. Fleică de porc! Suna dezgustător și acum arăta ca o bucată mare de grăsime congelată.

Dacă era genul de bărbat care comanda felul acesta de mâncare care înfunda arterele, era posibil să moară de un atac de cord la toaletă? Ar trebui să-l trimită pe chelnerul acela cu privirea preocupată să verifice? Dar

² Trupă americană de rock alternativ, considerată piatră de temelie pentru genul folk punk. (N.t.)

dacă fleica de porc nu-i căzuse bine? S-ar rușina. Firește, și ea ar fi rușinată în circumstanțe asemănătoare. Poate unui bărbat nu i-ar păsa.

Era într-adevăr prea bătrână pentru genul acesta de îngrijorare legată de întâlniri. Ar trebui să fie acasă făcând prăjituri sau ce ar face seara părinții cu copii la școala primară.

Ridică din nou privirea și îl văzu îndreptându-se către ea. Părea tulburat, de parcă tocmai avusese un accident auto minor, însă avea și o expresie de genul „jocul s-a sfârșit“, ca și cum fusese prins jefuind o bancă și ieșea cu mâinile ridicate.

Se așază în fața ei și își puse șervetul în poală. Își ridică apoi cuțitul și furculița, se uită la fleica de porc, oftă și le puse iarăși jos.

— Probabil crezi că sunt nebun, zise.

— Păi, sunt destul de curioasă! spuse Ellen pe un ton jovial de cucoană de vârstă mijlocie.

— Speram să nu fiu nevoit să-ți spun despre asta până nu... apoi mi-am dat seama că va trebui să-ți spun în seara asta.

— Nu te grăbi.

Acum vorbea cu vocea ei calmă și ușor cântată pe care o folosea cu clienții.

— Sunt sigură că voi fi în regulă — indiferent ce îmi spui.

— Nu e atât de rău! se grăbi Patrick să zică. Doar că... bine, o s-o spun pur și simplu.

Se opri și zâmbi prosteste.

— Mă hărțuiește cineva.

Pentru o clipă, Ellen nu prea înțelese la ce se referea. Era ca și cum engleza devenise brusc a doua limbă și avea nevoie să-i traducă în gând spusele.